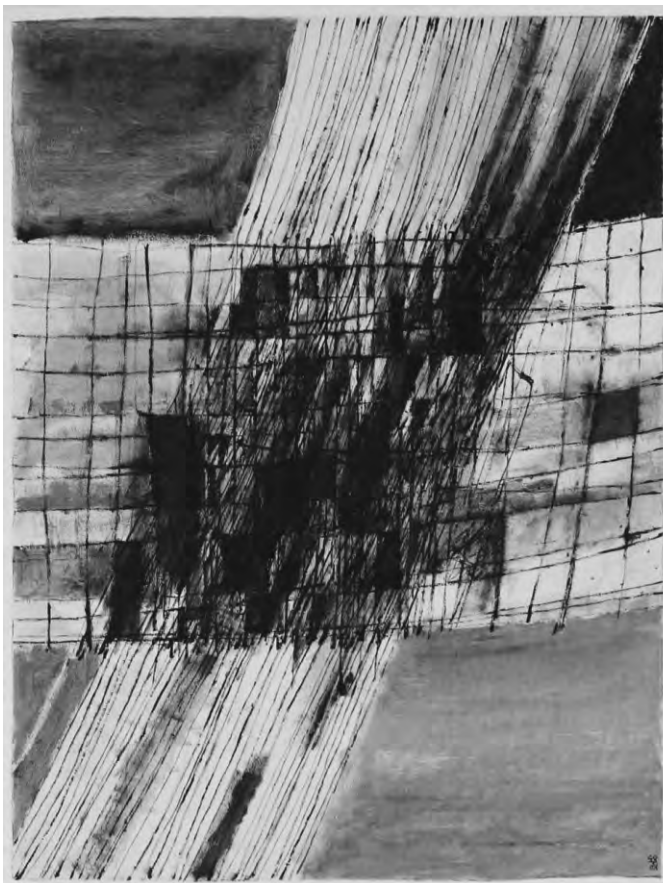

Karel Prášek vstoupil do tvořivého vření Paříže v roce 1966 jako student na École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de Paris. Byl zde žákem Gustava Singiera, poznal osobně řadu slavných osobností poválečné abstraktní malby, jeho přítelem i ochráncem se později stal i Jean Hélion. Doznívající atmosféra poválečné Paříže a zejména pařížské ohnisko abstraktního malířství s dědictvím „sémantického obsahu“ pařížské školy tak formovaly Práškovu mateřský umělecký jazyk. V působení Práškovy díla jako celku se prosazuje zvláštní výtvarná noblesa, „chut“ malby, která pochází z toho, že dílo jakoby absorbovalo celou aktivní tradici moderního umění, jakoby se v sémantickém obsahu prvků obrazu i jeho celku přenášely v nečekané podobě primární hodnoty klasického umění. Cítíme je v tvarové skladbě, v pohybové, dynamické rovnováze plošných obrazců i určujících linií (čar), jejichž šikmé směry a tvarové deformace vyjadřují polaritu emitované energie a řádu. Pravděpodobně však je to způsob barevné skladby obrazů a kvalita malby, které mají největší podíl na jedinečnosti díla. Výběr barev, jejich jakási sametová kvalita, jejich složení do barevného vzorce tří, čtyř barev a jejich „kaskádovitě“ stupňování v sobě

mají neopakovatelnou obsahovost. Dalším, pro Práška typickým jevem je použití grafického prvku v malbě. Jakoby si do obrazu – malířského díla – čmáral. Ve velkém díle, v „solidní malbě“ je tak náhle a bezprostředně přítomen důvěrně lidský prvek.

*Karel Prášek: Obraz č. 4, 1986,
olej na plátně, 150 x 115 cm*

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Archiv výtvarného umění

GFÚ

ARCHIV

Vás srdečně zvou
na padesátou třetí výstavu cyklu
Setkávání

Karel Prášek:
Krasohled
(obrazy)

zahájení ve středu 10. května 2017
v 16:30 hodin

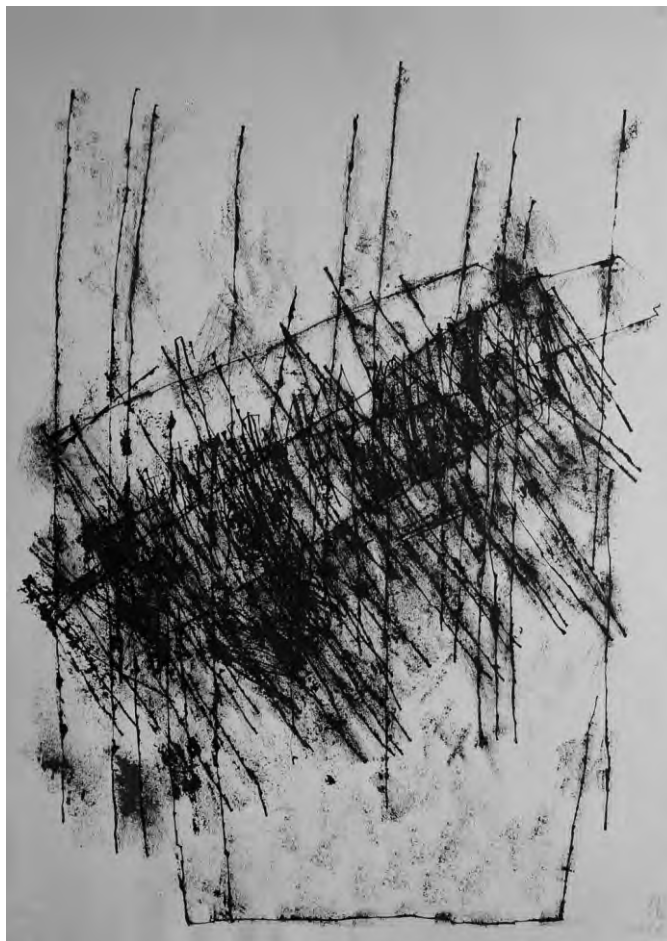
úvodní slovo Jiří Hůla,
na klavír zahraje
Kristýna Stepasjuková

otevřeno 11. května - 12. června 2017
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
www.ig.cas.cz
www.artarchiv.cz

Nyní je čas se ptát, kde jsou prameny a odkud se takový sémantický obsah v díle současného autora bere? U Karla Práška to souvisí s fenoménem pařížské školy a bezprostředně pak s jejím vývojem po druhé světové válce. Pojem pařížské školy je nemožné přesně definovat a konkrétně jeho podobu specifikovat. Tvoří ji umělci (a hlavně soubor jejich tvorby), kteří se zde od počátku století usazovali a byli účastníky uměleckého vření, z něhož se rodily moderní výtvarné směry. Pro nás je důležité, že v jejím prostředí se po desetiletí jakýmsi hlubším procesem přenášela tradice uměleckého poznání, že se zde postupně utvářel charakter sémantického obsahu moderního obrazu, k němuž každá generace také něco přidávala. Tak i v nové historii pařížské školy je stále přítomen duch tvorby velikánů a prostřednictvím díla Picassa, Matisse, Dalího a mnoha dalších také moderně přetvořený odkaz klasického umění. Dějiny pařížské školy pokračují i po druhé světové válce. Mezi prvními, kdo hned po ní spoluvytvářeli její stylovou podobu a přispívali k „definování“ jejího nového charakteru, byli jednak malíři, kteří se vraceli ze Spojených států (mj. André Mason, Francis Picabia, Jean Hélion), jednak to byli „staří mistři“ (Picasso, Braque, Matisse), ale také ti, kdo

*Karel Prášek:
bez názvu, 1985,
kresba, 87 x 62 cm*

patřili do skupiny „Mladí malíři francouzské tradice“. V jejich okruhu se utvářela specifická tvář abstraktní malby pařížské školy 50. a 60. let 20. století.

Jiří Urban: úvodní text monografie Karel Prášek 50 (1966 – 2016) (duben 1998)

